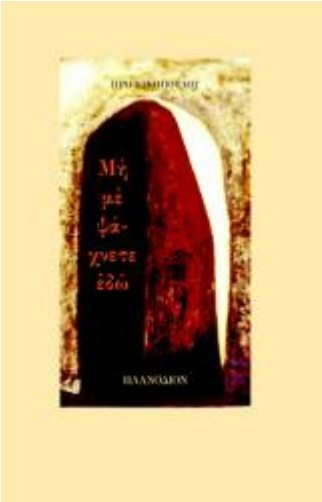
Η Τούλα Ρεπαπή γιά την ποιητική συλλογή "Μη με ψάχνετε εδώ" (ιστόσελίδα Diavasame 01-06-2009)

Μη με ψάχνετε εδώ

«Είναι μεγάλη ευκολία
ο θάνατος κι ο έρωτας
να έχουν τον ίδιο φωτισμό»
Κική Δημουλά

Η ΗΡΩ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ χωρίζει την ποιητική της συλλογή, με ποιήματα προδημοσιευμένα και μη και τον τίτλο «Μη με ψάχνετε εδώ», σε τέσσερις ενότητες: «Το πρώτο γκρίζο», «Με κοινό φωτισμό», «Είκοσι τρία» και «Όστρακα». Μερικά από αυτά είναι εμπνευσμένα από γεγονότα, ανθρώπους, σκέψεις ή είναι κομμάτια ζωής που προβάλλουν σαν μικρές στιγμές από μεγάλες ανάσες. Θέματα τα οποία προβάλλει είναι η αναζήτηση της συντροφικότητας, η διαπίστωση του κενού της, η απώλεια αγαπημένων ανθρώπων και συναισθημάτων, οι άγρυπνες νύχτες, οι εφιάλτες της μνήμης, όπου στιγμές μουσκεμένες από δάκρυα ως το κόκαλο αντανακλούν το είδωλό τους στο μυαλό μας. Η νύχτα πόσα άραγε γεννά, φέρνοντας αδυσώπητα τους εφιάλτες των ονείρων; Όνειρα, όνειρα και με ανοιχτά τα μάτια. Από αυτά που όταν τα βλέπεις πονάν πιο πολύ. Ταυτόχρονα στιγμές αποχωρισμού και επιστροφής, παιδικές μνήμες, χάδια βελούδινα, σπαράγματα και έρωτες που έρχονται και παρέρχονται, κάνουν την εμφάνισή τους. Ωστόσο τοίχοι και ταβάνια τοποθετούν τα σύνορα, ορίζοντας το «μέχρι εδώ», με πόρτες που ανοίγουν στο τίποτα. Ενώ ταυτόχρονα αναλογίζεται τη ζωή και τους ηθοποιούς της που κινούνται σαν μαριονέτες, της μοναξιάς .Στιγμές ζωής σαν χαμένες αντιπαροχές, λέει η συγγραφέας. Ωστόσο τα συναισθήματα αποδεικνύονται γόνιμα, διότι γεννούν την ελπίδα για το αύριο, ακόμη και μέσα από μια άλλη ζωή ή σ έναν άλλο πλανήτη.

Η Ηρώ Νικοπούλου στο «Μη με ψάχνετε εδώ», με γραφή πολυτονική δίνει μια επιπλέον αξία στο κείμενο, ενώ λέξεις ανατρεπτικά τοποθετημένες κόβουν την αναπνοή. Η ποίησή της, πολλάκις χωρίς τίτλους, δίνει συνοχή σαν όλα να είναι ένα ποίημα με τον τίτλο Ζωή. Παράλληλα πειθαρχία και οικονομία λέξεων στη γραφή, δημιουργούν αφαιρετικό στυλ καταφέρνοντας να εστιάζει το βάρος του νοήματος σε μία μόνο λέξη. Ιδιαίτερα στα ποιήματα, των οποίων η δομή μοιάζει σαν μια παραλλαγή των σαιξπηρικών σονέτων, δημιουργεί τη volta για να κάνει τη μετάβαση από το πρόβλημα στην πρόταση /λύση, με αυτήν τη μοναδική λέξη. Επίσης στην ποίησή της προτιμά την απουσία της ομοιοκαταληξίας για να περιγράψει

το λαβύρινθο των συναισθημάτων και των αποτυπωμάτων που αφήνουν στον ανθρώπινο ψυχισμό. Με λέξεις χαράσσει ρωγμές στο κείμενο, επιτρέποντας στο φως να εισβάλλει άλλοτε γκρίζο άλλοτε αιματοβαμμένο και άλλοτε θαλασσί, βάφοντας τις στροφές ενίοτε με το αίμα της απώλειας. Παράλληλα αυτά τα ανοίγματα στο φως δίνουν στην ποίησή της την προοπτική ενός πίνακα ζωγραφικής.

Και ο αναγνώστης αναρωτιέται: Ποιας κλίμακας άραγε είναι το γκρίζο; Της μουσικής; ή της γκάμας των χρωμάτων; καίτοι μελωδία ηχεί στους στίχους των λέξεων. Γεγονός το οποίο προσφέρει η συγγραφέας στον αναγνώστη με τη δυναμική την οποία ασκεί στη χρήση όχι μόνο των λέξεων αλλά και του πλούτου τους, προκαλώντας τον να επαναλάβει την ανάγνωση για δεύτερη και τρίτη φορά.

Για τη συγγραφέα θα μπορούσε να πει κανείς πως εν αρχή ην η ποίηση, η οποία εκδηλώνεται όχι μόνο στον πεζό ή έμμετρο λόγο της αλλά και στη ζωγραφική της.

Τούλα Ρεπαπή